

Doktrin. Landstinget er efter Grundloven ligeberettiget til Jædsfydelse paa Finantslovens Affattelse med dette Thing, og en Betingelse for, at en Finantslov kan komme tilveie er selvfølgelig den, at der kan staffles Overensstemmelse mellem de to Thing om Finantslovsforslagets Affattelse. Stiller man sig derimod paa det Standpunkt: Folkethingets Finantslov eller ingen, saa kan dette Thing ikke lægge Ansvar paa Regjeringen, om det ikke kommer nogen Finantslov til Stede. Enhver Antydning af, at Regjeringen lægger an paa at bringe det til Konflikt mellem de to Afdelinger af Rigsdagen paa Finantsloven for derigjennem at tilveiebringe ikke-uforsatningsmæssige Tilstande, enhver saadan Antydning afviser jeg som en uberettiget Insinuation, som jeg ikke behøver at indlade mig paa at imødføe.

Sagt: Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts Ake Valgkreds (Hörup) behandlede det Fordrag, hvormed han sluttede Mødet i Gaar, med den Udtalelse, at der var liden Opfordring til at ytre sig om denne Sag, er jeg fuldstændig enig med ham heri, skjøndt af meget forskjellige Grunde; nemlig fordi jeg ikke hidtil har oplevet, at der fra dette ærede Flertals Side har været taget noget som helst Hensyn til andre Meninger end dets egne, saaledes at Forhandlingerne i Salen i det Hele taget have tabt enhver reel Betydning med Hensyn til Lovforslagens Skjæbne. Jeg skulde derfor heller ikke have taget Ordet nu, naar ikke saavel det foreliggende Forslag som Regjeringen, Høire og hele det konservative Parti i Danmark var bleven betegnet med saa stærke Udtryk, at der dog kunde være nogen Tilledning til at undersøge, hvad Betydning disse Udtryk have. Det er vel sandt, at vi leve i en Tid, hvor Publikums forlængst maa være blevet fortrolig med, hvad den stærke anbefaling med tykke, fede Typer af egne Varer og Misrekommandationer af Naboens have at betyde, og jeg skulde ikke have noget imod, at det ærede Flertal opsløg store røde Plakater paa sin Dør, hvori det med fede Typer meddelte: Her alene leveres den ægte, uforsfækkede Folkelighed og den ægte ublandede og uforsfækkede Grundlovstrofast, og selv om den leveres i forskjellig Emballage, socialistisk, radikal, europæisk, dansk-grundtvigianisk eller liberal, er den dog bestandig ublandet og uforsfækket, saaledes vi i Kompagniskab drive Geschäften mod Regjeringen. Dette skulde jeg, som sagt, ikke have noget imod. Men naar man derimod tillader sig at betegne Handlinger, som man veed, at vi anerkjende for fuldstænd-

dig lovlige og berettigede, og derfor ikke ville have nogen som helst Betænelighed ved at slutte os til, som Forbrydelser; naar man tillader sig overfor os at ville ligesom minde om, hvad Mand af Være kunne gjøre. Saa skal jeg dog, næst at bemærke, at jeg ikke paa denne Side hidtil har sporet nogen stor Trang til at søge Undervisning i Værens Love hos det ærede Flertal, udtale, at jeg derimod har større Trang til at drøfte med disse ærede Talere, hvad de mene med „Forbrydelse“. Det ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Höfstein) rettede i Gaar under Dmptalen af det foreliggende Lovforslag det Spørgsmaal til den høitæredede Regjering, som han tidligere har udtalt: Er det Alvor? Det maa derfor vel være mig tilladt at rette det samme Spørgsmaal til ham og hans Meningsfæller. Det er ikke en enkelt Gang, men Snele af Gange i denne Sal blevet udtalt, at det ærede Flertal ikke agtede at støtte den nuværende Regjering, men at modarbejde den ved enhver Leilighed; det vil ikke engang behandle dens Lovforslag, men henlægge dem livorte til kommende Tider. Og naar saaledes Folkethingets Flertal afviser enhver som helst Tilnærmelse af Regjeringen, ethvert som helst Forsøg paa at komme til en mildelig Overenskomst, saa gad jeg dog vide, om det virkelig kan betragtes som Alvor, naar man bebrejder Regjeringen, at den ikke søger at støtte sig til Folkethinget. Det ærede Medlem fra Midelfart (Mönrad) ytrede i Gaar, at Conseilspræsidenten havde en Strøbelighed, at han nemlig bestandig kun ønskede at hoppe paa eet Ben, nemlig Landstinget, men derimod ikke vilde støtte sig til det andet Ben, Folkethinget. Jeg gad vide, om der kan være Alvor i denne Betegnelse, naar det er en Kjendsgjertning, at ethvert Forslag, som Regjeringen fremlægger i denne Sal, ogsaa Finantslovsforslaget, jo er en Appel til Samarbejde med Folkethinget, og at den bestandig behandles paa samme Maade. Paa lignende Maade ræsonnere Flertallets øvrige Ordførere, de ere alle enige om, at der skal føres Krig med Regjeringen og samtidig i at bebrejde Regjeringen, at den ikke gaar Haand i Haand med Flertallet. Det er en mærkværdig Alvor, der ligger i disse Bemærkninger (Afbrudelse af Dønnergaard.) Det ærede Medlem siger, at Regjeringen kan gaa sin Vej, det har det ærede Medlem Ret i, og det skal jeg ogsaa tage fat paa. Flertallet har opspøgt sig et Standpunkt, der, hvis jeg maa laane et andetsteds brugt Billede, er som Toppelt af en Soile, hvor der kun er indrettet en Celle for Flertallet selv, og